

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 018040 25 Kžž
Sarajevo, 19.09.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u trećestepenom vijeću sastavljenom od sudija Emira Neradina kao predsjednika vijeća, Dragana Čorlije i Sanele Rondić kao članova vijeća, uz učestvovanje Armine Kopic kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog R.H., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi branioca optuženog, izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 018040 24 Kžk od 19.07.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 19.09.2025. godine u prisustvu federalnog tužioca Dragana Stupara i branioca optuženog advokata Amira Kajtezovića iz Velike Kladuše, a u odsutnosti uredno obavještenog optuženog R.H. donio je

PRESUDU

Žalba branioca optuženog R.H. odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 018040 24 Kžk od 19.07.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018040 22 K od 02.02.2023. godine, optuženi R.H. je na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), oslobođen od optužbe za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: KZ SFRJ). Istom presudom bez pozivanja na zakonski osnov oštećena P1 sa imovinskopравnim zahtjevom upućena je parnicu, dok je na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP FBiH je odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 018040 23 Kž od 06.09.2023. godine uvažena je žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća, pa je presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018040 22 K od 02.02.2023. godine ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018040 23 K 2 od 23.10.2023. godine, optuženi R.H. je na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobođen od

optužbe da je učinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ. Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava. Oštećena „P1“ je sa imovinskopравnim zahtjevom upućena na parnični postupak.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 018040 23 Kž 2 od 26.02.2024. godine, uvažena je žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća, pa je presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018040 23 K 2 od 23.10.2023. godine ukinuta i određeno je održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine u smislu člana 325. stav 2. ZKP FBiH.

Nakon provedenog pretresa drugostepeni sud je dana 19.07.2024. godine donio presudu broj 01 0 K 018040 24 Kžk kojom je optuženi R.H.oglašen krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godine i 6 (šest) mjeseci. Istom presudom na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi je obavezan na naknadu troškova krivičnog postupka o kojima će biti odlučeno posebnim rješenjem, kao i na plaćanje paušala u iznosu od 300,00 (tristotine) KM, koji je paušal dužan uplatiti u korist budžeta Federacije Bosne i Hercegovine u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH optuženi se obavezuje da oštećenoj „P1“ na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 35.000,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja imovinskopравnog zahtjeva pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branilac optuženog advokat Amir Kajtezović iz Velike Kladuše zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, nepotpuno i netačno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene krivičnog zakona, pogrešne primjene „Zakona o zaštiti svjedoka ili svjedoka pod prijetnjom“, odluke o krivičnopravnoj sankciji i odluke o imovinskopравnom zahtjevu sa prijedlogom da apelaciono vijeće ovog suda uvaži žalbu, i preinači pobijanu presudu na način da optuženog oslobodi od optužbe ili da ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovni postupak, a opreza radi branilac predlaže da ovaj sud smanji kaznu i izrekne kaznu „manju“ po vrsti i visini, shodno svim olakšavajućim okolnostima.

Federalni tužilac u odgovoru na žalbu broj T01 0 KTRZZKŽ 0029458 24 od 26.12.2024. godine je predložio da Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi drugostepenu presudu.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je u smislu člana 319. stav 3. ZKP FBiH održana u prisustvu federalnog tužioca Dragana Stupara, branioca optuženog advokata Amira Kajtezovića i u odsutnosti uredno obavještenog optuženog, federalni tužilac je ostao kod navoda iz odgovora na žalbu, dok je branilac optuženog ostao kod osnova, navoda i prijedloga istaknutih u žalbi, te se izjasnio da nema smetnji da se sjednica vijeća održi u odsutnosti njegovog branjenika koji je o istoj uredno obavješten.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Branilac u žalbi navodi da sud činjenično stanje kako je to opisano u izreci presude smatra dokazanim prije svega iskazom oštećene koja ima status zaštićenog svjedoka i ista se

kroz cijeli postupak označava kao lice „P1“, iako odredba člana 24. i odredbe članova 15. do 23. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Federacije Bosne i Hercegovine, kako se u žalbi tvrdi, propisuju da se presuda ne može donijeti „na osnovu iskaza zaštićenog svjedoka kao odlučujućeg dokaza, odnosno ne može se donijeti osuđujuća presuda“.

Ovi žalbeni prigovori nisu prihvatljivi.

Iz obrazloženja pobijane presude datog na strani 14. u drugom pasusu a povodom identičnog ukazivanja branioca iznesenog tokom završne riječi odbrane, proizilazi da je sud dao dvojake razloge zbog kojih je takav stav branioca ocijenio neosnovanim. Sud najprije sa procesnog stanovišta ima u vidu i cijeni da je oštećenoj „P1“ rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018042 22 Kpp od 12.05.2022. godine utvrđen status ugroženog svjedoka i određen pseudonim „P1“ na osnovu člana 3. i člana 14. stav 1. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Federacije Bosne i Hercegovine, te da se slijedom toga odredba člana 24. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Federacije Bosne i Hercegovine (na koji se branilac poziva) ne odnosi na oštećenu „P1“, s obzirom da je tom odredbom propisano da sud ne može zasnovati osuđujuću presudu isključivo ili u odlučujućoj mjeri na osnovu dokaza iz člana 12. ili članova od 15. do 23. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Federacije Bosne i Hercegovine, a što u konkretnom nije slučaj. Osim toga sud je u nastavku obrazloženja iznio argumentovan stav da predmetnu presudu nije zasnovao isključivo ili u odlučujućoj mjeri samo na iskazu oštećene „P1“, nego i na drugim dokazima koje je doveo u međusobnu vezu, te se u tom pravcu u bitnom prezentuje sadržina dokaza, čijom analizom i međusobnom ocjenom je sud došao do takvog zaključka (iskazi svjedoka F.O., F.D., Z.K., H.Ć. S.M., zatim iskazi i nalaz i mišljenje vještaka psihijatra i psihologa, dr Slobodana Stankovića i Svjetlane Savić, te konačno iskaz optuženog R.H.). Očigledno je da branilac svojim žalbenim navodima ne osporava niti dovodi u pitanje održivost navedenih razloga, osim što prigovore iz završne riječi ponovo aktuelizira u izjavljenoj žalbi.

Dalji žalbeni prigovori branioca optuženog zasnovani su na njegovoj tvrdnji da sud nije cijenio sve dokaze pravilno niti je pristupio analizi dokaza dovoljno kritički, posebno ukazujući na dokaze koje je tužilaštvo predložilo i izvelo, a prema stavu branioca upravo ti dokazi ukazuju da optuženi R.H. u vrijeme zatvaranja „P1“ u logor D. nije bio u navedenom logoru i da je u isti raspoređen dana 29.06.1994. godine, što sve prema isticanju branioca proizilazi iz dokaza tužilaštva. Prema stavu branioca sadržaj Plana sprovođenja policijskog sata na području općine Velika Kladuša broj 12-8/01-53/94 od 29.06.1994. godine (strana 3. tačka 6. podtačka 5.) ukazuje da je R.H. sa tim datumom raspoređen u logor D., dok iz spiska pripadnika opštinske policijske stanice za smjenu od dana 14.06.1994. godine (redni broj 20.) proizilazi da R.H. nije bio raspoređen u logor D., te da isto to proizilazi i iz spiska pripadnika Jedinice policije za smjenu od 14.-18.06.1994. godine gdje se na rednom broju 26. nalazi R.H., što sve dokazuje da optuženi sigurno nije bio u logoru D. na dan 16.06.1994. godine kada je „P1“ zatvorena. Prema tvrdnji branioca spisak pripadnika OPS u pripravnosti i puna borbena gotovost od 30.07.1994. godine, gdje se pod rednim brojem 8. nalazi R.H., dokazuje da je na taj dan premješten na borbene zadatke van logora D.. Sve ove dokaze branilac dovodi u vezu sa spisakom privedenih lica prema kojima je primijenjena preventivna mjera ograničenja kretanja u skladu sa naredbom Vlade APZB od 11.06.1994. godine (na kome se pod rednim brojem 280. nalazi „P1“) i sa iskazima oštećene „P1“, svjedoka S.A. i B.Z., te iznosi tvrdnju da je oštećena „P1“ boravila u logoru D. od 16.06.1994. do 04.08.1994. godine kada je prebačena u civilni zatvor u centru grada (u kome optuženi nikad nije radio), te da je

optuženi R.H.sa oštećenom u logoru D. bio svega 10-ak dana. Sve te podatke prema stavu branioca Vrhovni sud vjerovatno nije uočio niti ih je naveo u pobijanoj presudi, što predstavlja grubu povredu odredaba „ZKP“, a da je cijenio te dokaze utvrdio bi da optuženi nikako nije mogao biti lice koje je ovaj „gnusni zločin počinilo“. Uočljivo je da branilac pozivanjem na predmetne materijalne dokaze na istovjetan način osporava pravilnost i zakonitost pobijane presude kako to proizilazi iz žalbenih navoda istaknutih na stranama 2. i 3., zatim na strani 8., kao i na stranama 11. i 12. obrazloženja, zbog čega će njihova ocjena biti izvršena jednovremeno u ovom dijelu obrazloženja.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Suprotno tvrdnji branioca optuženog, sud je na strani 7. u drugom pasusu dao uvjerljive razloge zbog čega je neprihvatljiva odbrana optuženog da u inkriminisano vrijeme (od juna do sredine avgusta 1994. godine) nije radio kao čuvar u logoru D. odnosno da je kao čuvar u navedenom logoru radio samo oko trideset dana (od 29.06.1994. godine pa do kraja 7. mjeseca 1994. godine). Naime, sud je pažljivom analizom Plana sprovođenja policijskog sata na području opštine Velika Kladuša od 29.06.1994. godine izveo zaključak da je u inkriminisano vrijeme optuženi bio raspoređen na poslovima čuvara u logoru D., pa da je slijedom toga neosnovana teza odbrane da je optuženi tek 29.06.1994. godine počeo raditi na poslovima čuvara u logoru D.. Vidljivo je to iz same strukture predmetnog Plana koji je napisan na ukupno 7 stranica, a na osnovu procjene bezbjednosne situacije na području opštine Velika Kladuša u kome su pored cilja uvođenja policijskog sata detaljno naznačeni nosioci njegove realizacije po svim organizacionim jedinicama koje su djelovale u okviru SJB Velika Kladuša (Opšta policijska stanica Velika Kladuša, PS Mala Kladuša, PS Podzvizd, PS Vrnograč, centar veze, punktovi i dr.), među kojima je (na strani 3. pod rednim brojem 6.) označen i pritvor „D.“ (sa njegovih jedanaest poimenično navedenih pripadnika), kao od ranije postojeća i struktuirana organizaciona jedinica, što je jasno vidljivo iz opisa obaveza rukovodioca obezbjeđenja B.Ć. (prihvatanje ovakvog stava branioca vodilo bi zaključku da su svi pripadnici policije čija imena se nalaze u planu sprovođenja policijskog sata po prvi put raspoređeni na dan 29.06.1994. godine, što nije logično). Potporu za takav svoj zaključak sud je našao u iskazu svjedokinje Z.K.(koja je izjavila da je lišena slobode 16.06.1994. godine i da je 72 sata nakon toga odvedena u logor „D.“ i da je tamo kao čuvar /među ostalim/ radio i optuženi R.H., istoga je poznavala iz perioda od prije rata, bio je radnik „S.“) i svjedokinje H.Ć. (ista je potvrdila da je lišena slobode 19.06.1994. godine nakon čega je odvedena u logor D. i da je optuženi tada bio čuvar u logoru, znala je da se zove R.). Pouzdanost i objektivnost iskaza ovih svjedokinja (u kojima saglasno potvrđuju da je optuženi bio čuvar u logoru već od sredine juna) branilac bezuspješno nastoji dovesti u pitanje navodima da je od događaja proteklo 30 godina, te da su samim tim iskazi svjedokinja manje vjerodostojni.

Osim toga braniočevo negiranje da je optuženi u logoru D. bio raspoređen od sredine juna 1994. godine nema značaj koji mu branilac pokušava dati. Naime sve i da je tačna tvrdnja iz žalbe branioca da je optuženi R.H.u logor D. raspoređen dana 29.06.1994. godine, ta okolnost ne bi dovela u pitanje izvedeni zaključak da je optuženi preduzeo inkriminisane radnje u vrijeme, na mjestu i na način bliže opisan u izreci prvostepene presude. Ovo stoga što je svjedokinja oštećena „P1“ (nesporno je da je u logor dovedena 16.06.1994. godine) u svom iskazu izjavila da je od strane optuženog odvedena u posebnu prostoriju desetak dana nakon njenog dovođenja u logor (dakle, krajem juna, 1994. godine), te da se silovanje od strane optuženog ponavljalo nekih desetak puta u večernjim satima (u vremenskom razmaku od tri do pet dana). Kako je optuženi aktivnost dežurnog obavljao u smjenama po sistemu 12,

24 proizilazi da višekratne inkriminisane radnje prema oštećenoj nisu preduzimane svakodnevno i zaredom u vremenu od 10 dana, već sasvim izvjesno u dužem vremenskom okviru, tokom mjeseca juna, jula i avgusta 1994. godine, kako je to i navedeno u izreci pobijane presude, kada je optuženi i po stavu odbrane (najmanje od 29.06.1994. godine) bio raspoređen u logoru „D.“. Slijedom navedenog nije se mogla prihvatiti tvrdnja branioca da sud nije cijenio sve dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, pa je u daljnjem bez osnova braniočevo (u suštini nekonkretizovano) isticanje da ovako dati razlozi predstavljaju „povredu odredba ZKP-a koje moraju dovesti do ukidanja presude“.

Branilac dalje u žalbi ističe da sud ne uzima u obzir da ni jedan svjedok tužilaštva a ni odbrane nema direktna saznanja oko navodnog silovanja oštećene, već se isključivo radi o posrednim saznanjima koja je oštećena „P1“ rekla nekim od svjedoka i to nakon 10 do 15 godina od tog događaja, tako da se u konkretnom slučaju radi o posrednim saznanjima opet od istog zaštićenog svjedoka odnosno o „plodu otrovne voćke“, na kome se ne može temeljiti osuđujuća presuda. Prema tvrdnji branioca identična situacija se može primijeniti i na nalaz i mišljenje vještaka iz oblasti psihijatrije i psihologije, jer su isti isključivo rađeni na osnovu iskaza zaštićenog svjedoka, a na čijem iskazu se ne može donijeti osuđujuća presuda. Na kraju branilac iznosi mišljenje da bi ovakvom ocjenom dokaza „sve i jedna osoba na svijetu mogla biti osuđena za bilo koji zločin ili krivično djelo“.

Ovi žalbeni navodi nisu prihvatljivi.

U prethodnom dijelu obrazloženja dati su razlozi zbog čega su prigovori branioca koji se odnose na zakonitost iskaza zaštićene svjedokinje – oštećene „P1“ i njegovo korištenje kao dokaza u predmetnom postupku, ocijenjeni neprihvatljivim. Kada su u pitanju žalbeni navodi branioca kojima se pozivanjem na princip „ploda otrovne voćke“ nastoji dovesti u pitanje zakonitost i vjerodostojnost iskaza svjedoka koji o predmetnom inkriminisanim događaju imaju posredna saznanja odnosno nalaz i mišljenje i iskazi vještaka psihijatrijske i psihološke struke, dr Slobodana Stankovića i Svjetlane Savić, oni po ocjeni ovog suda nisu osnovani. Naime, iz obrazloženja pobijane presude (strana 15.) proizilazi da je sud povodom istovjetnih prigovora u završnoj riječi, dao valjane razloge o njihovoj neosnovanosti. Tako sud ima u vidu da su vještaci imali na raspolaganju preko dvadeset neuropsihijatrijskih nalaza na ime oštećene sa dijagnozama PTSP Chronika, Depressio, Depresivno-anksiozni poremećaj (F43.I), te da su vještaci na glavnom pretresu nakon predočavanja potvrdili da su tu medicinsku dokumentaciju koristili pri izradi nalaza i mišljenja, te da slijedom toga ne stoji tvrdnja branioca da su pomenuti vještaci nalaz i mišljenje sačinili samo na osnovu iskaza oštećene „P1“. Okolnost da su vještaci u svojim iskazima saopštili da im je oštećena prilikom obavljanja intervjua rekla da je silovana od strane R.H., po ispravnom nalaženju drugostepenog suda nema za posljedicu povredu pretpostavke nevinosti optuženog, jer se radi o prenošenju onoga što je oštećena vještacima rekla prilikom obavljanja intervjua, a pri tom je iz zapisnika vidljivo da vještaci nisu iznijeli tvrdnju da je optuženi silovao oštećenu ili tvrdnju da je optuženi kriv za silovanje oštećene.

Bezuspješno branilac dovodi u pitanje značaj i dokaznu vrijednost iskaza svjedokinja optužbe koje su također bile zatočene u logoru D., a o predmetnom inkriminisanim događaju imaju posredna saznanja. Ovo stoga što je sud u obrazloženju pobijane presude svoj zaključak da je iskaz oštećene „P1“ objektivan, iskren i tačan i da mu takvom u cijelosti poklanja vjeru zasnovao, najprije na ocjeni nalaza i mišljenja vještaka psihijatrijske i psihološke struke koji su dali mišljenje da oštećena trpi psihičke smetnje koje su produkt

predmetnog događaja što je imalo za posljedicu trajne promjene ličnosti oštećene „P1“, te su zaključili da se radi o iskrenoj osobi koja nije sklona laganju i manipulaciji, a zatim na detaljnoj analizi iskaza oštećene i njegovim dovođenjem u vezu sa iskazima svjedokinje koje o inkriminisanom događaju imaju posredna saznanja. Takvi razlozi dati su na stranama 10. i 11. obrazloženja, gdje sud cijeni da je svjedokinja F.D. potvrdila da se u logoru pričalo da su neke žene noću izvođene i silovane i da se pričalo da je to bio slučaj i sa „P1“, da joj je „P1“ kada je srela nakon rata rekla da je nju za vrijeme zatočeništva u logoru D. silovao čuvar, zatim da je svjedokinja H.Ć. potvrdila da se u logoru pričalo da je „P1“ silovana, te da je svjedokinja S.M. potvrdila da joj je poznato da je „P1“ silovana, jer se pričalo da je izvođena noću na način da čuvar otvori vrata, baterijom posvijetli prostoriju i kaže ko mora izaći, te u konačnom izjašnjenju svjedokinje F.O. iz čijeg iskaza slijedi da joj je oštećena „P1“ kada je srela nakon završetka rata rekla da je više puta silovana za vrijeme zatočeništva u logoru D. od strane čuvara R.H..

Da je sud iskazima ovih svjedoka opravdano dao potkrepljujući karakter u odnosu na iskaz oštećene „P1“, vidljivo je iz ostalog dijela obrazloženja u kome sud zaključuje da je oštećena „P1“ fizički izgled optuženog (nižeg rasta, nabijen, mišićav, kovrdžave smeđe kose, starosti oko 35 – 40 godina) opisala na identičan način kao i svjedokinje Z.K. (lično poznavala optuženog kao prijeratnog radnika u „S.“), H.Ć. i F.D., kao i okolnost da su čuvari u logoru nosili puške, i da je optuženi bio jedini čuvar sa imenom R. i prezimenom H.. Uz sve to kod ocjene vjerodostojnosti iskaza oštećene i ranije navedenih svjedokinja sud je imao u vidu da je i sam optuženi u svom iskazu potvrdio da je nosio uniformu, dužio automatsku pušku koja je uvijek bila na portirnici gdje je isključivo radio i da je imao svaku mogućnost da nesmetano pristupi ženskom odjelu. Okolnost da oštećena „P1“ nije odmah prijavila događaj već je o istom progovorila nakon proteka perioda od 10 i više godina, po ocjeni suda nema negativnog uticaja na vjerodostojnost njenog iskaza, s obzirom da je prema razlozima datim na strani 12. u drugom pasusu optuženi prijetio oštećenoj da će je ubiti ako bude ikome kazala da je silovana, zatim da oštećena i danas osjeća ogroman stid zbog svega što joj se dogodilo, kako to proističe iz iskaza, te nalaza i mišljenja vještaka psihijatrijske i psihološke struke. Konačno, ni to što u konkretnom predmetu nije bilo neposrednih svjedoka tj. očevidaca događaja, po ocjeni suda iskaz oštećene ne čini nevjerodostojnim. Prema razlozima suda u uslovima samog boravka u logoru i činjenice da su se silovanja dešavala isključivo u večernjim satima kada je kontrola kretanja bila rigoroznija nego u dnevnim satima, nerealno je očekivati postojanje neposrednih svjedoka.

Branilac dalje u žalbi navodi da je sud povrijedio odredbe ZKP-a (ne precizira koje) jer je iskaze svjedoka cijeno selektivno i samo određene dijelove iskaza uzeo kao istinite iako se ti dijelovi izvode iz konteksta, pri čemu se iskaz oštećene, svjedoka „P1“ ne poklapa sa iskazom niti jednog svjedoka tužilaštva, svjedoka odbrane i sa materijalnim dokazima, pa se u konačnom ne potkrepljuju ni činjenični navodi iz optuženice. U nastavku branilac prezentuje dijelove iskaza svjedoka optužbe za koje smatra da imaju značaj u argumentovanju ovog žalbenog prigovora.

Međutim, prije razmatranja predmetnog žalbenog prigovora primjetno je da se branilac istovremeno poziva i prezentuje sadržinu iskaza koje su svjedokinje (O.F., K. Z., O. R., D.F., S.A., Ć, B – K.Z.), kako se u žalbi doslovce navodi „dale pred istražiteljima MUP-a u fazi istrage i u svojstvu svjedoka na pretresu pred ovim sudom“. Osim što branilac ne označava konkretno koje tačno iskaze ima u vidu (po broju, datumu i punom oznakom policijskog tijela pred kojim je iskaz dat) on zanemaruje da iskazi dati tokom istrage svjedokinjama nisu predočavani na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom odnosno na pretresu pred drugostepenim sudom, niti su posljedično tome izvedeni kao dokaz na glavnom

pretresu, osim iskaza svjedokinje Z.K.(sačinjen u prostorijama KT USK broj T01 0 KTRZ 0029458 21 od 05.10.2021. godine), koji je na glavnom pretresu od 03.11.2022. godine svjedokinji predložen od strane tužioca. Radi se o dokazima koji nisu izvedeni na glavnom pretresu i koje sud nije ni mogao cijeniti niti na njima zasnovati presudu.

Kada su u pitanju dijelovi iskaza ranije navedenih svjedok čiju sadržinu branilac prezentuje u okviru ovog prigovora, koji se mogu identifikovati da su dati na glavnom pretresu (nakon uvida u predmetne zapisnike) vijeće je utvrdilo da branilac pojedine navode netačno prezentuje ili im svojim dodatnim navodima daje sasvim drugu konotaciju i smisao, a sve u nastojanju da potkrijepi osnovanost tvrdnje odbrane da oštećena „P1“ tokom zatočenja u logoru D. nikada nije izvedena u noćnim satima iz prostorije u kojoj je boravila sa ostalim zatočenicama odnosno da navedene svjedokinje nemaju o tome ni posredna saznanja.

Tako branilac kod iskaza svjedokinje F.O. navodi da je ova svjedokinja potvrdila da oštećena „P1“ nije rekla da je silovana, da nije nikad izvedena sama i nikad nije izvedena u noćnim satima, a da je i pored toga sud na strani 8. presude konstatovao da to ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedokinje „P1“. Međutim, iz predmetnog obrazloženja (strana 8. drugi pasus) proizilazi da je svjedokinja F.O. uz ostalo izjavila da se dosta toga ne sjeća, da se trudi da dosta toga zaboravi, da nije smjela gledati u čuvare, da je bilo grupnih izvođenja, a što se tiče oštećene „P1“ da nije primijetila da je izvođena noću. Očito je da u iskazu svjedokinje nije sadržana kategorička tvrdnja da oštećena „P1“ „nije nikad izvedena sama i nikad nije izvedena u noćnim satima“, nego da ona to nije primijetila.

U vezi iskaza svjedokinje K.Z. branilac navodi da je ona izjavila „da ne zna da je „P1“ ikada naveče izvedena, da se nikada nije žalila ili pričala bilo šta i da na njoj nikada nije vidjela ozljede“. Suprotno tome svjedokinja je na glavnom pretresu nakon što joj je predložen iskaz iz istrage potvrdila da je tačno da je čula priče da je „P1“ u toku noći izvođena i da je silovana.

U odnosu na svjedočenja O.R. na glavnom pretresu branilac u žalbi ističe da je svjedokinja izjavila „da joj oštećena nikada nije rekla da je seksualno zlostavljana, i da nikada, baš nikad, ni prije ni poslije nije pomenula da je silovana“. Međutim, u zapisniku sa glavnog pretresa od 03.11.2022. godine (strane od 15. do 21.) gdje je sadržan iskaz svjedokinje ni na jednom mjestu ne postoji decidno izjašnjenje svjedokinje kakvim ga branilac u žalbi prezentuje, osim što je svjedokinja potvrdila da su joj oštećena „P1“ i neke komšije rekle da je oštećena bila tučena, premlaćena, šišana, i da joj oštećena seksualno zlostavljanje nije pominjala.

I kod iskaza svjedokinje D.F. branilac u žalbi vrši netačno prezentovanje dijelova njenog iskaza sa glavnog pretresa (da „P1“ nije nikad pomenula da je silovana niti je pomenula optuženog, pa čak to nije pomenula ni nakon 10 godina kada su se prvi put srele), jer iz zapisnika sa glavnog pretresa od 30.11.2022. godine proizilazi da je svjedokinja razgovarala sa oštećenom „P1“ i da joj je ona rekla da su je silovali, tukli i šišali, da je spominjala ime R.a, te da je poslije rata iz razgovora sa drugim ženama koje su bile zatvorene u logoru D. (A.S. i B. koja je umrla) čula da je R. bio glavni za to sve, da je on nju odvodio.

Žalbeno ukazivanje branioca da iskaz svjedokinje S.A.sud uopšte nije cijenio niti analizirao i da to potkrepljuje selektivan pristup suda dokazima i dijelovima iskaza pojedinih svjedoka, suprotno je stvarnom sadržaju razloga koje je sud dao na stranama 13. i 14. presude, gdje se jasno vidi da je sud cijenio iskaz svjedokinje S.A.koja je na zapisniku o

glavnom pretresu od 30.11.2022. godine izjavila da joj se oštećena „P1“ nakon završetka rata povjerila da je bila silovana u logoru D., ali ne i za vrijeme boravka u civilnom zatvoru.

Branilac u žalbi nepotpuno i netačno prezentuje i dijelove iskaza svjedokinje Ć. H. navodeći da nije lično vidjela ni čula da se sa „P1“ bilo šta dešava, a „P1“ nikada nije pomenula seksualno zlostavljanje i silovanje, budući da iz zapisnika sa glavnom pretresa od 30.01.2022. godine i razloga koje je povodom istog braniočevog prigovora u završnoj riječi, iznio sud (strana 9. drugi pasus) proizilazi da je svjedokinja na glavnom pretresu (prema ranije datom opisu) prepoznala optuženog kao čuvara u logoru D., izjavila je da se sa „P1“ u logoru „nešto dešavalo“, te se pričalo da je „P1“ izvođena noću i silovana, a da su svi čuvari u logoru nosili uniformu i puške.

Kada je u pitanju braniočevo ukazivanje na iskaz svjedoka B. – K.Z., on to čini nekonkretizovanim pozivanjem na iskaze svjedokinje date pred istražiteljima MUP-a 2019. i 2022. godine, iako ti iskazi nisu predočavani svjedokinji, a time ni izvedeni na glavnom pretresu kao dokazi, zbog čega se razmatranje ovakvog braniočevog prigovora pokazuje bespredmetnim.

U kolikom stepenu branilac vrši potpuno drugačije i neistinito prezentovanje sadržaja iskaza svjedoka, najbolje se vidi iz njegovog žalbenog isticanja u odnosu na iskaz svjedokinje S.M., i pored toga što je na takve iste navode branioca u završnoj riječi, drugostepeni sud na strani 9. u drugom pasusu dao iscrpne razloge. U vezi tvrdnje da iz iskaza ove svjedokinje proizilazi da istoj nije poznato da je bilo koja žena silovana, pa tako ni oštećena „P1“ i da čak nije ni čula priče o tome, sud, određeno zaključuje da ne stoje takvi navodi odbrane jer je svjedokinja izjavila da se sjeća da je u logoru D. radio čuvar po imenu R.H., da je čula priče da je bilo silovanja u logoru, da joj je poznato da je „P1“ izvođena tokom noći na način da čuvar otvori vrata, baterijom posvijetli prostoriju i kaže ko mora izaći, te da joj je poslije rata „P1“ ispričala kako je silovana u vrijeme zatočeništva u logoru D..

Žalbeni prigovor branioca da u pobijanoj presudi sud uopšte nije cijenio iskaze svjedoka odbrane koji su prema stavu branioca jasno ukazivali na njegovo ponašanje, činjenicu gdje se nalazio i kada je raspoređen u logor, suprotan je sadržini razloga koje je sud prilikom ocjene iskaza svjedoka odbrane (H.D., E.R., M.R., R.G. i N.G.) dao na 16. strani obrazloženja presude. Sud najprije konstatuje da su se iskazi svjedoka H.D., E.R. i M. R. odnosili na dvije okolnosti – da li su čuli da je „P1“ silovana u logoru i da li je optuženi njih tukao, jer se radi o muškarcima koji su također u isto vrijeme bili zatočeni u logoru D.. Njihovim iskazima u kojima su naveli da nisu čuli da je „P1“ u logoru silovana, da optuženi nikada nije nosio pušku i da ih nije tukao, sud nije poklonio vjeru budući da su isti opovrgnuli iskazima svjedokinje Z.K., H.Ć., F.O. i iskazom oštećene „P1“, te okolnosti da su svjedoci naveli da su optuženog vidjeli isključivo po dolasku u logor, a da ih optuženi nije čuvao za vrijeme njihovog boravka u logoru. I kod ocjene iskaza svjedoka R.G. i N.G. sud je dao prihvatljive razloge zbog čega ni tim iskazima nije poklonio vjeru kao objektivnim i istinitim. Tvrdnja svjedoka R.G. da je optuženi skoro svaku noć bio kod kuće u inkriminisano vrijeme, sud je ocijenio neuvjerljivom, s obzirom da je svjedok na upit tužiteljice potvrdio da je i sam bio vojno angažovan i da je često bio na liniji, te da slijedom toga nije ni mjerodavno da svjedoči o okolnostima kada i koliko puta je optuženi naveče bio kod kuće. Da je iskaz svjedokinje N.G. u kome je navela da je sigurna da je optuženi u inkriminisano vrijeme bukvalno svaku noć bio kod kuće neuvjerljiv sud je ustanovio pozivanjem na iskaz optuženog R.H. (dat na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka) iz koga slijedi da je u logoru D. radio u

smjenama, odnosno po sistemu 12-24, i da je pretežno radio dnevnu smjenu, dakle radio je i noćnu smjenu.

Žalbeno isticanje branioca da sud pogrešno cijeni svjedočki iskaz optuženog sa glavnog pretresa izdvajanjem pojedinih dijelova tog iskaza, iako je optuženi siguran da je u logor D. raspoređen dana 29.06.1994. godine i da to potkrepljuje plan sprovođenja policijskog sata na području opštine V.K. od 29.06.1994. godine, spisak pripadnika policije za smjenu dana 14.06.1994. godine i spisak pripadnika Jedinice policije za smjenu od 14.-18.06.1994. godine, što u konačnom prema stavu branioca dokazuje da optuženi sigurno nije bio u logoru D. na dan 16.06.1994. godine kada je „P1“ zatvorena, zasnovano je pozivanjem na materijalne dokaze koji su u prethodnim dijelovima obrazloženja već razmotreni od strane ovog vijeća. Zapravo se radi o ponovljenom žalbenom ukazivanju koje branilac na identičan način aktuelizira i kod njegovog pozivanja na sadržaj iskaza optuženog sa glavnog pretresa. Pri tome branilac pojedinim dijelovima tog iskaza nastoji dati drugačiji sadržaj i sasvim drugi smisao u odnosu na ono što je konstatovano zapisnikom sa glavnog pretresa. Jasno se to vidi iz žalbenih navoda u kojima branilac pozivanjem na spisak zatvorenika od 16.06.1994. godine (na kome je i ime oštećene „P1“) iznosi stav da je optuženi znajući za te činjenice „potvrdio da je ista morala biti u logoru kad je isti raspoređen u D.“, a nasuprot utvrđenju suda da je optuženi u daljem toku ispitivanja na pitanje branioca izjavio da je „P1“ već bila tu kad je on došao u logor. Međutim, iz zapisnika o glavnom pretresu od 18.01.2023. godine (strana 33. vrijeme 11:35-11:36:00) proizilazi da je na pitanje branioca da li se sjeća oštećene odnosno svjedoka „P1“ koju su saslušali i da li je ona već bila tu kada ste vi došli, optuženi izjavio da je ona bila tu ali da je imenom i prezimenom nije znao niti je i danas zna, te da je slijedom toga ovakvo žalbeno ukazivanje branioca suprotno onome što je optuženi svjedočeći na glavnom pretresu stvarno saopštio. Nadalje, ukazivanje branioca da su navodi suda na strani 8. pobijane presude (da je optuženi izjavio da je u svakom momentu imao pristup u ženski dio) netačni jer to optuženi nikada nije izjavio, također su u suprotnosti sa sadržajem zapisnika o glavnom pretresu od 18.01.2023. godine (strana 40.), iz koga proizilazi da je optuženi na pitanje tužiteljice potvrdio da mu nije bio zabranjen pristup prostorijama gdje su se nalazile zatočene žene, te da je mogao ići i dalje od kancelarije Č.B. upravnika logora.

Žalbeni navodi branioca da je kod oštećene „P1“ izvršenim psihijatrijskim i psihološkim vještačenjem utvrđeno da ima trajne promjene ličnosti i da su takve tegobe nastale nakon predmetnog događaja, da je „P1“ godinama iza događaja zasnovala porodicu i funkcionisala normalno, te da je tek 2013. godine prijavila događaj i da je kod tih okolnosti sasvim moguće da je „P1“ pomiješala događaje, lokaciju na kojoj se događaj odigrao kao i osobu koja je istu silovala (ako se isto silovanje dogodilo), po ocjeni ovog suda spadaju u kategoriju krajnje proizvoljnih i neargumentovanih žalbenih prigovora koji (naspram ukupno datih razloga u obrazloženju pobijane presude) i nemaju karakter relevantnih žalbenih prigovora.

Dalje se u žalbi navodi da je odredbom člana 305. stav 6. ZKP FBiH propisano da će sud u obrazloženju presude iznijeti razloge za svaku tačku optužbe, te da je sud bio dužan u obrazloženju navesti za svaki ponaosob događaj koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, te da je očito da drugostepeni sud nije raspravljao niti utvrđivao svako djelo iako je to optužnicom jasno određeno.

Ovi žalbeni navodi nemaju uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude. Ovo stoga što iz dispozitiva optužnice, a također i iz izreke pobijane presude proizilazi da je optuženom stavljen na teret inkriminisani događaj koji je činjenično opisan u formi

integralnog teksta i da u njegovoj strukturi ne postoji više tačaka koje se odnose na više posebnih inkriminiranih događaja. S druge strane, sud je na sve odlučne činjenice u obrazloženju dao razloge zašto ih nalazi dokazanim, pa slijedi da je bez osnova žalbeno ukazivanje branioca da je nesporno da je sud počinio bitne povrede odredba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke h) i k) u vezi sa članom 305. stav 6. i 7. ZKP FBiH.

Žalbeno isticanje branioca da tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo silovanja prema oštećenju „P1“ a naročito prema načelu *in dubio pro reo*, po ocjeni ovog suda nije prihvatljivo, s obzirom da je drugostepeni sud na strani 17. u trećem pasusu dao razloge za zaključak da su se u radnjama optuženog ostvarila sva bitna obilježja bića krivičnog djela za koja je oglašen krivim i da se nije mogao prihvatiti prijedlog branioca da sud njegovog branjenika primjenom načela *in dubio pro reo* iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH oslobodi od optužbe, a te razloge branilac (osim neargumentovanog ukazivanja na mogućnost primjene načela *in dubio pro reo*) navodima iz žalbe ne dovodi u pitanje.

Navodi iz žalbe branioca (opreza radi istaknuti) da tužilaštvo nije dokazalo da se u konkretnom slučaju radi o krivičnom djelu „ratnog zločina“, kako je isto pravno kvalifikovano u optužnici, pa ukoliko „nije dokazana ova kvalifikacija nastupjela je zastara krivičnog gonjenja i vođenja krivičnog postupka“, nisu osnovani.

Ovo stoga što branilac ovakvim svojim žalbenim navodima i ne dovodi u pitanje činjenično utvrđenje suda da je u inkriminisanoj periodu za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob između pripadnika V korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine s jedne i vojske Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadne Bosne s druge strane, pa i na teritoriji općine Velika Kladuša, da su žene i muškarci koji nisu htjeli da se priključe NO APZB nezakonito lišavani slobode i zatvarani u logor D. (gledani su kao izdajice i neprijatelji), a među njima i oštećena „P1“, zatim da je optuženi kao policajac NO APZB raspoređen na rad u logoru D., da je oštećena imala status civila prema IV Ženevskoj konvenciji o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, da je konkretni inkriminirani događaj usko povezan sa predmetnim oružanim sukobom, koji je u znatnoj mjeri uticao na sposobnost optuženog da počinio zločin. Dakle, u obrazloženju pobijane presude dati su potpuni, jasni i uvjerljivi razlozi na osnovu kojih je sud izveo zaključak da se u radnjama optuženog bliže opisanim u izreci pobijane presude stiču sva bitna obilježja krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Žalbeno ukazivanje branioca da je Vrhovni sud pogrešno utvrdio sve činjenice iako je Kantonalni sud u Bihaću pred kojim su neposredno izvedeni svi dokazi pravilno utvrdio činjenično stanje i isto jasno obrazložio, a kako je prvostepena presuda ukinuta iz procesnih razloga, te činjenične i pravne osnove iz presude Kantonalnog suda u Bihaću Vrhovni sud uopšte nije doveo u pitanje postupajući po žalbi tužilaštva, nije od uticaja na pravilnost pobijane presude. Naime, sama okolnost da su obje prvostepene presude Kantonalnog suda u Bihaću svojevremeno ukinute u žalbenom postupku pred ovim sudom zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, opravdano ukazuje da ovaj sud u takvoj procesnoj situaciji nije ni imao mogućnost da razmatra pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja u tim presudama jer se radi o prigovoru nižeg žalbenog reda. Međutim, okolnost da je Kantonalni sud u Bihaću oba puta optuženog R.H.a na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobodio od optužbe da je učinio predmetno krivično djelo ratnog zločina, ne može biti argumentacija koja sama po sebi može dovesti u pitanje ispravnost činjeničnog utvrđenja u pobijanoj presudi.

U odnosu na odluku o krivičnopravnoj sankciji branilac u žalbi navodi da je sud izrekao neprimjereno visoku kaznu za ovu vrstu krivičnog djela te postojeću sudsku praksu u BiH kada je u pitanju kazna za ratne zločine, pored činjenice da se radi o velikom vremenskom otklonu, da postoji veliki stepen sumnji na sve izjave i dokaze, zatim da optuženi nikada ranije nije kažnjavan, kao i zdravstveno stanje optuženog. Odbrana smatra da se (sve i da je dokazano postojanje djela) i sa blažom kaznom po vrsti i po visini mogla postići svrha kažnjavanja.

Iz obrazloženja pobijane presude (datog na stranama 17. i 18.) proizilazi da je sud imao u vidu sve okolnosti koje su u skladu sa članom 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ od značaja prilikom odmjeravanja kazne, najprije polazeći od činjenice da je za predmetno krivično djelo propisana kazna zatvora u trajanju od najmanje 5 (pet) godina, zatim da optuženi prema izvodu iz kaznene evidencije PS Velika Kladuša do sada nije kažnjavan, a da je kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog sud cijenio iskazanu upornost budući da je optuženi više puta silovao oštećenu „P1“, kao i posljedice koje su nastupile po zdravstveno stanje oštećene izvršenjem predmetnog krivičnog djela, nalazeći da se sa kaznom zatvora u trajanju od 5 (pet) godina i 6 (šest) mjeseci mogu postići ciljevi generalne i specijalne prevencije.

Po ocjeni ovog suda pravilnost ovako datih razloga nije dovedena u pitanje žalbenim prigovorima branioca optuženog.

Najprije, tvrdnja branioca da je sud optuženom izrekao neprimjereno visoku kaznu nije prihvatljiva, kod okolnosti da je izrečena kazna u trajanju od 5 (pet) godina i 6 (šest) mjeseci neznatno viša od posebnog zakonskog minimuma propisane kazne zatvora za predmetno krivično djelo. Braniočevo pozivanje na postojeću sudsku praksu u BiH kod kažnjavanja za ovu vrstu krivičnih djela nije potkrijepljeno konkretnim navodima koje odluke i kojih sudova ima u vidu kada iznosi takav stav. Nadalje, tvrdnji branioca da postoji veliki stepen sumnje na sve izjave i dokaze, ne može se dati svojstvo olakšavajućih okolnosti, jer je suprotno tome drugostepeni sud dao ubjedljive razloge za svoj zaključak da je optuženi izvršio predmetno krivično djelo i da je za isto kriv. Okolnost da optuženi ranije nije osuđivan prema obrazloženju pobijane presude uzeta je u obzir i cijunjena kao olakšavajuća okolnost. Proteku vremena u vezi koga se u žalbi insistira kao olakšavajućoj okolnosti, iako prema datom obrazloženju doista nije tretiran kao olakšavajuća okolnost kod izricanja krivičnopravne sankcije, po ocjeni ovog suda nije se ni mogao dati takav značaj jer se radi o krivičnom djelu protiv međunarodnog humanitarnog prava koja ne zastarijevaju. Sud je pravilno imao u vidu iskazanu upornost na strani optuženog kao i težinu posljedica koje su nastupile u odnosu na zdravstveno stanje oštećene izvršenjem predmetnog krivičnog djela, kao otežavajuće okolnosti. Slijedom navedenog i po ocjeni ovog suda izrečena kazna zatvora u trajanju od 5 (pet) godina i 6 (šest) mjeseci u svemu je primjerena da se sa njom postigne svrha kažnjavanja i na planu specijalne i generalne prevencije, zbog čega se prigovor branioca da se svrha kažnjavanja mogla postići i sa blažom kaznom ocjenjuje neprihvatljivim.

U odnosu na odluku o imovinskopravnom zahtjevu branilac u žalbi navodi da vještačenjem nije utvrđena tačna visina nematerijalne štete vezane za događaj silovanja u odnosu na nematerijalnu štetu nastalu zbog zatvaranja, tuče i ostalog, te se naročito ukazuje da ne postoje dokazi u skladu sa Orijentacionim kriterijima Vrhovnog suda FBiH, odnosno nije utvrđeno trajanje i intenzitet straha, bolova, naruženosti, umanjeње životne aktivnosti i ostali pravni osnovi, što mora biti osnova za određivanje visine štete, te se predlaže da vijeće

odbije imovinsko pravni zahtjev oštećene kao nedokazan i istu uputi na parnicu radi ostvarenja svojih prava.

Ovi žalbeni prigovori ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude i kada je u pitanju odluka o imovinskopravnom zahtjevu.

Iz obrazloženja pobijane presude (koji je u vezi zaključka suda da je prijedlog punomoćnika oštećene „P1“ za naknadu nematerijalne štete osnovan) proizilazi da se sud primarno oslonio na iskaze i nalaz i mišljenje vještaka psihijatrijske i psihološke struke dr Slobodana Stankovića i dr Svjetlane Savić, kojima je sud u cijelosti poklonio vjeru cijeneći da su sačinjeni u skladu sa vještinama i pravilima struke. Dalje je sud zaključio da predmetni nalaz vještaka i njihovi iskazi na glavnom pretresu nisu dovedeni u pitanje prigovorom odbrane da vještačenjima nije utvrđena tačna visina nematerijalne štete vezane za događaj silovanja u odnosu na nematerijalnu štetu zbog zatvaranja, tuče i „ostalo“, o čemu je sud dao razloge (na strani 19. u prvom pasusu obrazloženja), zbog čega se identičan prigovor branioca istaknut ponovo u žalbi na presudu ocjenjuje neprihvatljivim. Naime, prema obrazloženju suda vještaci su neposrednim pregledom oštećene i uvidom u medicinsku dokumentaciju dali mišljenje da je oštećena kao posljedicu pretrpljenih događaja (silovanje) doživjela akutnu stresnu reakciju, posttraumatski stresni poremećaj usljed čega je kod oštećene došlo do trajnih promjena ličnosti nakon ovog, za nju katastrofičnog iskustva. Vještaci su u svom nalazu dali mišljenje da je oštećena trpjela strah veoma jakog, srednje jakog i blagog intenziteta i bolove jakog, srednjeg i blagog intenziteta, sa decidnim izjašnjenjem vještaka o vremenskom trajanju svakog pojedinog oblika pretrpljenog straha i bola, koje utvrđenje branilac i ne osporava. Osim toga vještaci su se određeno izjasnili i o stepenu umanjene opšte životne aktivnosti (40%) jer je prema mišljenju vještaka stresni događaj doveo do patološke anksioznosti, fobičnosti i duševnog bola, kao i socijalne neuklopljenosti zbog traumatskog doživljaja koji se desio 1994. godine, te zbog osjećanja nemoći, slabosti životnih radosti, stanja osjećanja beznadežnosti i besperspektivnosti, te potrebom za povlačenjem iz društva. Konačno sud je primjenjujući Orijentacione kriterije Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine za utvrđivanje visine pravične naknade nematerijalne štete od 21.07.2016. godine, ustanovio da je imovinskopravni zahtjev punomoćnika oštećene u cijelosti osnovan, te je u smislu člana 212. stav 3. ZKP FBiH optuženog obavezao da oštećenoj „P1“ isplati ukupan iznos od 35.000,00 (tridesetpet hiljada) KM, i to na ime pretrpljenog straha iznos od 4.900,00 KM, pretrpljenih bolova iznos od 6.100,00 KM i na ime umanjavanja životne aktivnosti iznos od 24.000,00 KM. Slijedom navedenog bez ikakvog je osnova žalbeno ukazivanje branioca da imovinskopravni zahtjev nije dokazan budući da (kako se u žalbi tvrdi) nije utvrđeno trajanje i intenzitet straha, bolova, umanjavanje životnih aktivnosti i ostali pravni osnovi.

Iz navedenih razloga ovaj sud je osnovom člana 328. ZKP FBiH, odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar
Armina Kopic,s.r.

Predsjednik vijeća
Emir Neradin,s.r.

